

at tage Hensyn til det Formaal, som Staten har havt med overhovedet taget at gjøre Brændevinshandelen til Gjenstand for Beskatning. Jeg skal ikke her indlade mig paa at undersøge, hvorvidt dette har været rigtigt eller ikke. Jeg skal blot fremhæve, at det er Noget, som man hos os har fastholdt i længere Tid, ligesom det ogsaa er sikkert, at det er derpaa, at Loven af 2den Juli 1870 er begrundet. Forsaavidt havde det ærede Medlem altsaa Ret i, at Loven af 2den Juli 1870 er en Beskatningslov, men dener dog tillige noget mere end en Beskatningslov. Den har nemlig tillige havt til Hensigt at ville afløse det hidtil fulgte Bevillingssystem, hvis Ulemper og Mangler man længe havde følt, og som man troede at kunne undvære, naar der i selve Loven om denne Handel blev givet saadanne Garantier for dens Udøvelse, der kunde anses for at være stiftede til at sikre Fyldestgjævelsen af det Hensyn, af hvilket man i sin Tid havde forbeholdt Regjeringen Bevillingsmyndighed i dette Anliggende. En saadan Garant mente man at finde deri, at man fastsatte en Afgift af den paagældende Handel dels engang for alle og dels aarlig. Men jeg skjønner nu ikke rettere, end at Garantien for en meget væsentlig Del vilde falde bort, hvis man gif ind paa et Forslag som det af den ærede Forespørger antydede. Det vilde i og for sig ikke være ønskeligt at komme tilbage til Bevillingssystemet, men det forekommer mig derhos, at det vilde have en særlig Vanstuelighed, naar der som her skulde være Tale ikke om at give Bevillinger til et eller andet Næringsbrug, men derimod om at fritage Folk for en Beskatning, som Loven selv har sat som Betingelse for Forhandlingen af en vis Art Varer. Men jeg skjønner dernæst ikke rettere — og dette er for mig en meget væsentlig Ting, — end at man, naar man vilde indrømme Forbrugsforeninger Ret til uden Afgift at fordele Brændevin mellem deres Interescenter, vilde gjøre det umuligt, at der overhovedet kunde være Brændevinshandeler paa Landet,

idet nemlig selvfølgelig intet Menneske vilde være saa uforstandigt at gaa hen og løse en Bevilling dertil og paatage sig at svare en aarlig Afgift deraf, naar han vidste, at der ved Siden af kunde etableres et Sted, hvor Folk, uden at træde Lovgivningen for nær, kunde faa Brændevin for en Pris, som var ringere end den, som man selv saa sig istand til at levere denne Vare for. Der er efter min Overbevisning paa Grund af denne min Betragtning ikke Anledning for mig til at indlade mig paa de Bemærkninger, som det ærede Medlem fremsatte om, hvorvidt Brændevin overhovedet er en Fornødenhed eller ikke er en Fornødenhed for Befolkningen. Dette er nemlig et Spørgsmaal, som Lovgivningen, som sagt, forlængst er kommet ud over ved at sige, at selv om det er en Fornødenhed, skal der dog paa Handelen med den Vare hvile en anden Tvang og Byrde, end der hviler paa enhver anden Vare. Det forekommer mig, at den Betragtning herefter ogsaa i det Hele er ganske naturlig, at, hvor fornuftigt og rigtigt man end iøvrigt kan finde det, at der, idetmindste paa sine Steder, eksisterer Forbrugsforeninger, saa kan man dog ikke finde, at de overhovedet bør have Lov til uden videre at befatte sig med Brændevinsudfænkning, da de derved i en væsentlig Grad vilde træde i Strid med de Bestemmelser, som man forøvrigt havde anset det for nødvendigt at tage. Fra dette Standpunkt finder jeg ei heller tilstrækkelig Grund til at komme ind paa Spørgsmaalet om ærlige og uærlige Forbrugsforeninger. Jeg nærer i og for sig ikke nogen som helst Mistro til nogen Forbrugsforening, forinden man beviser mig, at den ikke er ærlig; jeg tror, at Hensigten med dem er baade ærlig og vel ment. Men dette forhindrer ikke, at jeg ikke skulde kunne erkjende Rigtigheden af, at man saavel ligeoverfor de ærlige som de uærlige bør fastholde, at Brændevin er en af den Slags Ting, som ikke uden videre kunne gjøres til Gjenstand for Fordeling blandt Medlemmerne. Hvis